

Evangelium podle Matouše 27.kapitola, verše 45. až 52.

Čtete-li v Písmu o životě a smrti Ježíše Krista, nemělo by ujít naší pozornosti, jaké místo v celé zprávě, zaujímá jeho utrpení a smrt. Evangelia asi ve třech pětinách svého obsahu podávají svědectví o jeho životě a ve dvou zbývajících pětinách o jeho utrpení a smrti. Tento nápadný nepoměr není náhodou. Písmo má závažné důvody k tomu, aby právě takto Ježíše zachytilo. S tímto nepoměrem se pak také musí vyrovnat každý, kdo uvažuje o smyslu Ježíšova života a jeho smrti.

Co znamenala Ježíšova smrt na kříži? Kdo to vlastně zemřel? Na tuto otázku bychom jistě dostali celou řadu různých odpovědí, podle toho, koho bychom se zeptali. Tak historik by nám vyložil celé dějinné pozadí události. Vylíčil by nám poměry v tehdejším židovstvu za římské nadvlády, informoval by nás o tom, jak Židé očekávali Mesiáše, který by je vysvobodil z politické závislosti, jak viděli Mesiáše jednou v tom a podruhé v někom jiném, jak byli zklamáni, když Ježíš Kristus nevyhovoval jejich představám a jak použili nakonec státní římské moci, aby jej odstranili. Psycholog by nám zase vysvětlil, co je to psychologie davu a že jejím názorným příkladem je právě událost smrti Ježíše. Jak byly zástupy nejprve fascinovány jeho působením i slovem a jak obratem ruky se změnila jejich nálada, až ke krutému: „Ukřižuj ho!“. Jiný by mohl říci, že v průběhu dějin světa byla smrt Ježíše Krista událostí tak nepatrnou, bezvýznamnou, že se jím skutečně není třeba zabývat. Tisíce lidí bylo tehdy ukřižováno a my dnes o nich ani nevíme a nemáme o ně zájem. Tehdejší dějepisci se o smrti Ježíše Krista ani nezmiňovali, tak malou věcí pro ně byla.

A přece nemůže nikdo popřít, že Ježíšova smrt se v dalších dějinách ukázala jako událost neobyčejně významná. A i kdybychom ji neměřili jinak než podle jejích následků, museli bychom uznat její význam. Vždyť Ježíšova smrt způsobila změnu celého vývoje dějin světa. Křesťanská víra, která měla základ ve smrti Ježíše Krista, pronikla pomalu, ale jistě do celého tehdejšího světa, změnila tehdejší pořádky a ovlivnila celou kulturu. Tak se nám dnes jeví význam smrti Pána Ježíše Krista z hlediska čistě našeho.

To však k zodpovězení otázky: „Co znamenala Ježíšova smrt na kříži? Kdo vlastně zemřel?“ nestačí. Musíme jít hlouběji, musíme vzít v úvahu také miliony lidí, kteří byli a jsou vírou spojeni s Ježíšem a prožili a prožívají sami na sobě moc jeho smrti. Všichni svědčí, že je to právě smrt jeho, která na ně zapůsobila nejmocněji, takže prožili své největší obrácení v životě. Pod mocí a vlivem smrti Ježíše Krista opustili své staré zvyky, názory a stali se novými lidmi. Právě pro kříž Ježíše Krista, který je symbolem naší křesťanské víry. Veliká pozornost, kterou Písmo věnuje událostem utrpení a smrti Ježíše Krista, není tedy náhodná, ale promyšlená a odůvodněná.

Víme však, že i dnes stále zůstává různé hodnocení smrti Ježíše Krista. Každý si ji musí zodpovědět a i dnes jsou mnozí, kteří, když hledí na Ježíše Krista a jeho kříž, zvolají s Pilátem: „Hle, člověk!“ Smysl tohoto zvolání Pilátova byl jistě v tom, že chtěl obrátit pozornost přítomných na lidskou stránku Ježíšova utrpení, chtěl zapůsobit na lidský soucit davu

shromážděného před palácem, aby se v něm pohnulo srdce a přestal křičet: „Ukřižuj ho!“. Pilát viděl v Ježíši především a jen trpícího člověka. Slouží mu to ke cti, ačkoliv jinak je pro nás jeho charakter spíše předznamenán záporně. Ale jeho zvolání: „Hle, člověk!“, prozrazuje alespoň kus citu a snahy Ježíše zachránit před tím nejhorším. I dnes se setkáváme s lidmi, kteří nevidí v Ježíši nic jiného než nevinně trpícího člověka a čtou s pohnutím a se soucitem zprávy o jeho utrpení a smrti. Jsou dojati nelidským týráním, kterým Ježíš prošel, jsou pobouřeni, jakým způsobem byl Ježíš ponižován a tupen, s rozhořčením odmítají a odsuzují trápení, které mu způsobili římské vojáci a tehdejší představitelé židů.

Ale Ježíš sám by takový pouhý soucit odmítl. Když se ubíral se svým křížem na Golgotu, plakaly nad ním jeruzalémské ženy. Ale on je pokáral: nepřišel, aby byl litován, ale proto, aby pomohl, aby hledal a zachránil, co bylo ztraceno. Nestačí proto říci „Hle, člověk!“. Je nutno ptát se po hlubším smyslu jeho smrti.

Osobnější a také kladnější hodnocení Ježíšovy smrti je obsaženo v jiném Pilátově zvolání: „Hle, váš král!“. Pilát tímto zvoláním chce poukázat na vědomí Ježíše Krista o svém poslání Mesiáše, a tak probudit svědomí Židů. Ti očekávali Mesiáše, který by naplnil jejich naděje po slávě a moci Izraele, nového krále Davida.

Ani jedno zvolání však nevystihuje plně význam smrti Ježíše Krista.

Kdo tak učinil, byl Jan Křtitel, poslední z proroků. Ten, když spatřil Ježíše, zvolal: „Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa.“ Toto zvolání znamená, že Ježíšova smrt nebyla pouhou dějinnou událostí bez hlubšího významu, ale že to byla oběť, oběť za hřích celého lidstva. Nejde o jednotlivá provinění těch a těch jednotlivých lidí, ale o hřích, který leží na celém lidstvu. Náš společný hřích, v němž jsme si všichni rovni, který Ježíš svou obětí s nás sejmul.

Ježíš Kristus neumíral jenom jako člověk, ani jen jako král židovský, ale jako Beránek Boží. Ten, kdo nikdy nepocítil tíhu své viny, neporozumí tomu, že Ježíš svou smrtí lidský hřích smazal.

Ve smrti na kříži vrcholí Ježíšův pozemský život a naplňuje se jeho poslání. Chrámová opona se roztrhla na znamení, že končí doba chrámu, přístup do Boží svatyně je otevřen všem. Poselství evangelia vidí ukřižování jako naplnění předpovězeného plánu Boží spásy. To, co se odehrávalo na Golgotě, je uskutečněním předpovědí. Však také Ježíš umíral podle Janova evangelia přesně ve chvíli, kdy na chrámovém nádvoří byli zabíjeni beránci pro velikonoční hostiny v rodinách. Kolem obětovaného beránka Božího se vytváří nová rodina nového lidu.

A kdo do ní patří? Ten, kdo zůstane jen u sympatií k zásadám a učení a nepronikne ke Kristovu kříži, ten nikdy neokusí jeho moc.

L.K.

VELIKONOCE 2007

Kristus shromažďuje svůj lid

bohoslužby ve sboru v době po svátku Zjevení Páně

1.dubna 2007 - Neděle Květná – Palmarum

8.00 Morkůvky
9.30 Klobouky u Brna
11.00 Velké Hostěrádky

5.dubna 2007 - Zelený čtvrtek

18.00 Klobouky u Brna
bohoslužby s dětskou velikonoční hrou

6.dubna 2007 - Velký Pátek

9.30 Klobouky u Brna
bohoslužby se slavením svaté večeře Páně

7.dubna 2007 – Bílá sobota

19.00 Klobouky u Brna
velikonoční vigilie spojená s obnovou křestního slibu

8.dubna 2007 - Boží hod velikonoční

9.30 Klobouky u Brna
bohoslužby se slavením svaté večeře Páně

9. dubna 2007 - Pondělí velikonoční

9.30 Klobouky u Brna

Svoz z kazatelské stanice Brumovice a Morkůvky na bohoslužby Božího hodu velikonočního v Kloboukách dne 8.dubna 2007 bude zajištěn autobusem, který vyjede z Brumovic v 9.00 hodin, v Morkůvkách bude stavět přibližně v 9.10 hodin. Nemocným a nepohyblivým členům sboru nabízíme ve velikonoční době službu rodinné bohoslužby se slavením svaté večeře Páně.

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Kloboukách u Brna
Brněnská 30, 691 72, e-mail: cceklobouky@seznam.cz
<http://klobouky.evangelnet.cz>

VELIKONOČNÍ LIST

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Kloboukách u Brna

2007 Anno Domini



Jásejte a plesajte nyní nebesa!

Radujte se andělé a všichni věrní, protože Kristus překonal smrt.

Zvěstujte to celému světu: Pán nám přinesl spásu.

At' se raduje i naše planeta Země. Je zalita oslnivou září, ozářena světlem a leskem věčného krále, neboť dnes je osvobozena od prokletí a temnoty.

At' se raduje boží církev v září tohoto podivuhodného světla. Naše jásání a naše radost má znít ozvěnou v tomto chrámě.

O to vás prosíme sestry a bratři: Chvalte s námi tuto hodinu a tuto podivuhodnou noc, ve které náš Pán Ježíš Kristus slavně vstal z mrtvých.

velikonoční chvalo zpěv - Exulte

Velikonoční biblické poselství

V poledne nastala tma po celé zemi až do tří hodin. Kolem třetí hodiny zvolal Ježíš mocným hlasem: "Eli, Eli, lema sabachtani?", to jest: 'Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?' Když to uslyšeli, říkali někteří z těch, kdo tu stáli: "On volá Eliáše." Jeden z nich hned odběhl, vzal houbu, naplnil ji octem, nabodl na tyč a dával mu pít. Ostatní však říkali: "Nech ho, at' uvidíme, jestli přijde Eliáš a zachrání ho!" Ale Ježíš znovu vykřikl mocným hlasem a skončil. A hle, chrámová opona se roztrhla vpůli odshora až dolů, země se zatřásla, skály pukaly, hroby se otevřely a mnohá těla zesnulých svatých byla vzkříšena.